

PARAULA I VIDA

«Prop de Déu i dels germans». Dia del Seminari 2017

Mirem avui, Dia del Seminari, amb confiança i esperança els Seminaris Menors i Majors, els seminaristes sobretot, els seus formadors, que treballen de forma eficaç i amagada, i també la pastoral vocacional, els joves que estan plantejant-se un seguiment radical i entregat de les seves vides a Crist, per a un dia rebre el gran do del ministeri sacerdotal al servei de les nostres comunitats, i ser enmig d'elles, la imatge viva del Bon Pastor.

Actualment en el nostre Seminari d'Urgell s'hi formen 5 seminaristes, i a tot Espanya són 1.247. Van ingressar 275 aspirants i es van ordenar 138 sacerdots. En els Seminaris Menors es formen actualment 1.075 seminaristes. Aquestes dades ens han d'estimular a continuar conreant amb sol·licitud pastoral les vocacions al ministeri ordenat, do immens del Senyor a la seva Església, amb nova dedicació, pregant personalment i comunitàriament a l'Amo dels sembrats (Mt 9,38) i millorant i renovant el nostre testimoni vocacional perquè sigui atraient.

El Papa Francesc, als qui participàvem en un Congrés sobre Pastoral vocacio-

nal (Roma, octubre 2016), ens deia: «Els tres verbs que indiquen el dinamisme de tota pastoral vocacional són: sortir, veure i cridar. La pastoral de les vocacions necessita una Església en moviment, capaça d'ampliar les seves fronteres, establint-les no sobre l'estretor dels càlculs humans o la por a equivocar-se sinó sobre l'àmplia extensió del cor misericordiós de Déu. No hi pot haver una llavor fecunda de vocacions sense ser audaç i creatiu en aquesta tasca de repensar els objectius, les estructures, l'estil i els mètodes evangelitzadors de les pròpies comunitats». Heus aquí un bell i exigent programa que ens portarà a l'esperança, sense deixar-nos desanimar per l'oscil·lació dels números o els càlculs de les nostres petiteses.

El lema del Dia del Seminari d'aquest any ens concreta un aspecte essencial de la vida del futur sacerdot: «**Prop de Déu i dels germans**». La proximitat com a dimensió teològica i pastoral de la missió. Un sacerdot és un creient que viu en la proximitat de Déu, acollint la seva Paraula, sabent que només en Déu s'il·lumina el sentit de l'existència humana i que només en Ell serem veritablement fe-

liços. És un «amic del Senyor», com els apòstols. Què n'és de bell viure intentant en tot «estar amb el Senyor», com amic i confident seu! I al mateix temps el sacerdot és un home proper als germans, un mediador seu, que experimentant ell mateix la debilitat de l'ésser humà i l'avençura de la fe, intenta atreure, ajudar, servir i extenuar-se en la donació, per Crist, a tothom. Es deu a tota la família humana, ja que són «els seus germans», amb els quals s'identifica i als qui defensa amb passió, plena d'amor pastoral. Per això res del que és humà no li és estrany, sinó que s'ho fa seu, per santificar-ho des de la Creu de Crist. Tot ho viu per amor, mostrant amb la seva entrega d'home cèlibe, que estima i és feliç, bolcant-se envers tothom sense excepcions ni discriminacions.

Estimem els nostres seminaristes, posem interès pel seu present i el seu futur com a sacerdots, ajudem el Seminari amb oracions i aportacions, valorem els objectius de la pastoral vocacional. Es tracta del futur presbiteri en gestació, del futur de la Diòcesi que el Senyor ens està ja oferint.

† **Joan-Enric Vives**
Arquebisbe d'Urgell

ACTUALITAT

Eucaristia d'inici de Quaresma

L'1 de març, Dimecres de Cendra, se celebrà arreu de la Diòcesi d'Urgell l'Eucaristia d'inici de Quaresma, amb la imposició de la cendra als fidels com a signe de penediment i de purificació de l'esperit, per viure aquest temps litúrgic de l'Església especialment dedicat als misteris de la redempció de la humanitat.

A la Catedral de Santa Maria d'Urgell, la celebració fou presidida per l'Arquebisbe Joan-Enric i concelebrada pel Capítol i altres sacerdots de la ciutat. Mons. Vives glossà a l'homilia el missatge de Quaresma del Papa Francesc, «La Paraula és un do. L'altre és un do», i exhortà els fidels a viure amb intensitat el temps quaresmal, camí de renovació cap a la Pasqua, meditant la Paraula de Déu, llegint-la amb assiduïtat, abandonant altres coses que ens distreuen de la nostra relació personal amb Déu; i ajudant els pobres, vivint l'almoïna, l'oració i el dejuni com destaca l'Evangelí.

APUNTS PER A L'ANÀLISI

PACIFICAR L'ÀNIMA I EL MÓN

La pau anhelada (III)

La violència és una de les característiques del conflicte entre el Nord i el Sud. A més a més d'aquesta violència, cal sumar-hi la que prové de les discriminacions i d'exclusions, per raons de gènere, cultura i religió, que atempten, igualment, contra la dignitat de tots els éssers humans i contra les legítimes diferències entre els pobles. La cultura hegemònica porta una calculada eliminació d'ètnies, de races, de llengües, de cultures i religions, arribant, fins i tot, a l'eliminació física.

El treball per la pau és inseparable de la lluita per la justícia, de la defensa de la igualtat de drets entre homes i dones i de la protecció dels drets de la naturalesa. Cal donar a cadascú el que li correspon, cal estendre la justícia distributiva al conjunt del planeta, si vertaderament desitgem viure en una terra en pau. També és essencial, però, la lluita contra els prejudicis, els estereotips negatius, els sentiments de recel i de rebuig, les fòbies cap els qui són diferents i els immigrants.

El drama dels prejudicis és que són elements de naturalesa mental i emocional que acaben formant part de l'estructura psíquica de la persona, són absorbits amb tanta naturalitat que es fiquen en la mateixa vida inconscient de la persona i per aquest motiu li és molt difícil reconèixer que aquests prejudicis són en el seu ésser. Cal molt treball d'autocrítica i autoanàlisi per poder verificar els propis prejudicis i poder alliberar-se'n posteriorment.

En els escenaris més propers, conviure en pau amb els qui són diferents significa reconèixer-los amb els seus drets necessaris, no discriminar-los en el treball, en la vivenda, en la salut, en l'educació i en la convivència participativa civil i política.

Per assolir aquest fi, cal realitzar un treball educatiu de grans dimensions, cal extirpar els prejudicis, les pors i els ressentiments que encara es transmeten de generació en generació a través des les institucions educatives i dels llibres de text que llegeix la mainada a classe.

L'anhel de pau traspasa tots els éssers humans. És un desig universal que no coneix ni fronteres, ni ideologies, que s'expressa de moltes maneres, però que uneix tots els éssers humans. Aquest anhel, però, xoca, a voltes, amb interessos econòmics, polítics, tribals, religiosos que són més poderosos que el desig de pau i se superposen a ell. Per aquest motiu, tot i que resulti paradoxal dir-ho, hi ha persones i grups que prefereixen el conflicte, la guerra, l'enfrontament, perquè en treuen algun tipus de benefici, ni que sigui a curt termini i de caràcter endogàmic.

L'anhel, però, no és suficient per bastir un món en pau, però és la primera força motriu, allò que no pot mancar mai i que s'ha d'alimentar de generació en generació per fer front al cansament, al desànim que la història procura. Tots els éssers humans anhelan la pau, però com l'amor, aquest anhel cal que sigui educat i purificat d'aquelles impureses que l'intoxiquen i el corroeixen.

Francesc Torralba, doctor en Teologia

PALABRA Y VIDA

«Cerca de Dios y de los hermanos». Día del Seminario 2017

Miramos hoy, Día del Seminario, con confianza esperanza a los Seminarios Menores y Mayores, a los seminaristas sobre todo y a sus formadores, que trabajan de forma eficaz y escondida, y también a la pastoral vocacional, a los jóvenes que están planteándose un seguimiento radical y entregado de sus vidas a Cristo, para un día recibir el gran don del ministerio sacerdotal al servicio de nuestras comunidades, y ser en medio de ellas, la imagen viva del Buen Pastor.

Actualmente en nuestro Seminario de Urgell se forman 5 seminaristas, y en toda España son 1.247. Ingresaron 275 aspirantes y se ordenaron 138 sacerdotes. En los Seminarios Menores se forman actualmente 1.075 seminaristas. Estos datos nos deben estimular a continuar cultivando con solicitud pastoral las vocaciones al ministerio ordenado, don inmenso del Señor a su Iglesia, con nueva dedicación, orando personal y comunitariamente al Dueño de la mies (Mt 9,38) y mejorando y renovando nuestro testimonio vocacional para que sea atrayente.

El Papa Francisco, a los que participábamos en un Congreso sobre Pastoral vocacional (Roma, octubre 2016), nos decía: «Los tres verbos que indican el dinamismo de toda pastoral vocacional son: salir, ver y llamar. La pastoral de las vocaciones necesita una Iglesia en movimiento, capaz de ampliar sus fronteras, estableciéndolas no sobre la estrechez de los cálculos humanos o el miedo a equivocarse sino sobre la amplia extensión del corazón misericordioso de Dios. No puede haber una semilla fecunda de vocaciones sin ser audaces y creativos en esta tarea de repensar los objetivos, las estructuras, el estilo y los métodos evangelizadores de las propias comunidades». He aquí un bello y exigente programa que nos llevará a la esperanza, sin dejarnos desanimar por la oscilación de los números o los cálculos de nuestras pequeñeces.

El lema del Día del Seminario de este año nos concreta un aspecto esencial de la vida del futuro sacerdote: «Cerca de Dios y de los hermanos». La cercanía como dimensión teológica y pastoral de la misión. Un sacerdote es un creyente que vive en la cercanía de Dios, acogiendo su Palabra, sabiendo que sólo en Dios se ilumina el sentido de la existencia humana y que sólo en Él seremos verdaderamente felices. Es un «amigo del Señor», como los apóstoles. ¡Qué bello es vivir intentando en todo «estar con el Señor», como amigo y confidente suyo! Y al mismo tiempo el sacerdote es un hombre cercano a los hermanos, un mediador suyo, que experimentando él mismo la debilidad del ser humano y la aventura de la fe, intenta atraer, ayudar, servir y extenuarse en la donación, por Cristo, a todos. Se debe a toda la familia humana, pues son «sus hermanos», con los que se identifica y a los que defiende con pasión, llena de amor pastoral. Por eso nada de lo que es humano le es extraño, sino que se lo hace suyo, para santificarlo desde la Cruz de Cristo. Todo lo vive por amor, mostrando con su entrega de hombre célibe, que ama y es feliz volcándose a todos sin excepciones ni discriminaciones.

Amemos a nuestros seminaristas, pongamos interés por su presente y su futuro como sacerdotes, ayudemos al Seminario con oraciones y aportaciones, valoremos los objetivos de la pastoral vocacional. Se trata del futuro presbiterio en gestación, del futuro de la Diócesis que el Señor nos está ofreciendo ya.

† Joan-Enric Vives
Arzobispo de Urgell

L'ensenyament de la Religió als infants

Som a la meitat del curs escolar i molts pares comencen a planificar el curs vinent per als seus fills, la qual cosa suposa, entre altres qüestions, que cal triar les assignatures optatives i plantejar-se, per tant, què els aportarà matricular-los en l'assignatura de Religió.

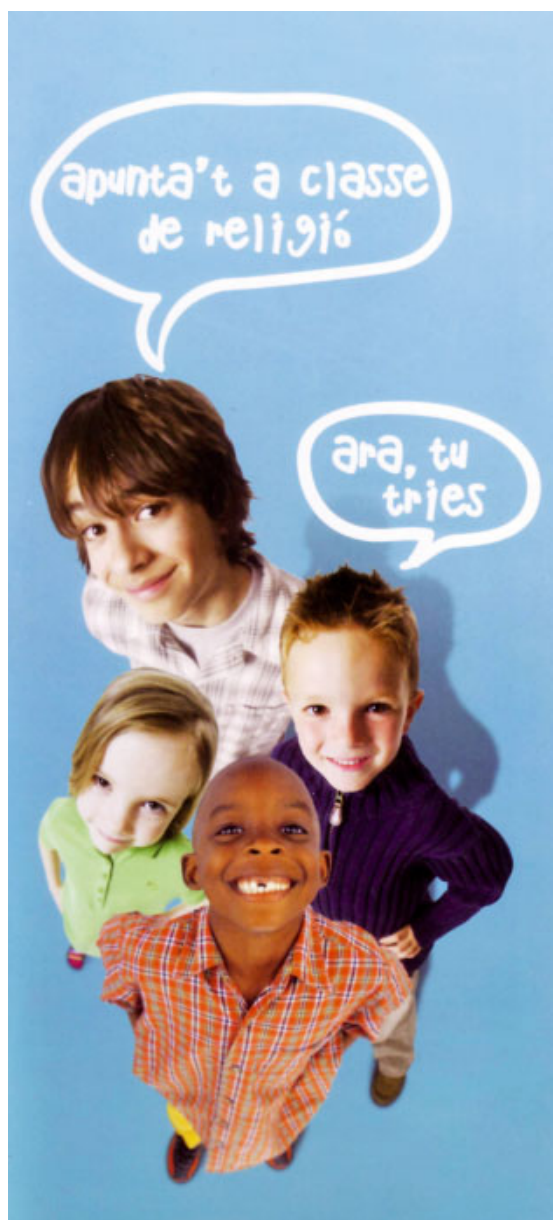
L'ensenyament de la Religió es regeix per l'article 27.3 de la Constitució espanyola, que reconeix el dret dels infants a rebre aquesta formació, i pels acords Església-Estat de l'any 1979. En virtut d'aquesta legislació, es reconeix el dret fonamental dels ciutadans espanyols a l'edu-

cació religiosa. Dret que també es recull al títol primer de l'Estatut de Catalunya (articles 21 i 37.4).

Què aporta als infants l'assignatura de Religió? Tal com explica Mn. Chisvert, Delegat diocesà d'Ensenyament, «l'assignatura de Religió és una oportunitat més del sistema educatiu per transmetre uns valors de vida, un sentit de la nostra existència; per fer dels nostres alumnes gent preparada, que quan visiti un museu, una catedral o una església conegui i entengui, des dels punts de vista cultural i social, què significa el que observa i gaudeix i que compregui la simbologia cristiana». Així, doncs, l'assignatura de Religió té una importància clau des del punt de vista humanitzador. Tots tenim la inquietud de saber, necessitem plantejar-nos preguntes i obtenir respostes, trobar els referents fonamentals del nostre món cultural cristià... i aquest és un dels papers fonamentals de la formació que s'imparteix a l'assignatura de Religió.

Al Bisbat d'Urgell, un 52% d'alumnes estan matriculats a Religió. És un percentatge alt respecte d'altres bisbats del país. «Som un Bisbat rural i molt arrelat al voltant de la natura, i sempre hem tingut una bona assistència a l'assignatura de Religió com a conseqüència d'un seguit de circumstàncies i de l'esforç realitzat al llarg dels anys: les comunitats cristianes han estat referents als pobles, els mestres estan molt preparats i el seu llenguatge jove connecta amb els infants, i tot plegat n'afavoreix la participació», explica Mn. Chisvert.

D'altra banda, a l'hora d'escollir escola, triar l'escola cristiana és garantia de qualitat educativa. Avui dia, les escoles cristianes són una referència de l'ensenyament concertat a Catalunya per presència i implantació al territori, amb més de 260.000 alumnes que representen un 66% de l'alumnat escolaritzat en centres concertats. El seu valor principal és el professorat i el personal dels centres: professionals amb vocació, compromesos amb la missió, la visió i els valors de l'escola, ben preparats i en constant actualització i perfeccionament. Amb una proposta educativa que, des de la Bona Nova de Jesús i en un clima de llibertat, proposa un horitzó de sentit per a la persona i ofereix camins de creixement integral.

TWITTER DEL PAPA FRANCESC

@Pontifex: «Actua! Viu! I davant la teva vida, del teu testimoni, algú et demanarà: per què vius així?» (4 de febrer de 2017).

@Pontifex: «Qui no creu o no busca Déu potser li ha faltat l'inquietud del testimoni» (5 de febrer de 2017).

@Pontifex: «Esdevenir creients significa aprendre a veure-hi amb els ulls de la fe» (7 de febrer de 2017).

@Pontifex: «Escoltem el crit de tants nens esclavitzats. Que ningú resti indiferent al seu dolor» (7 de febrer de 2017).

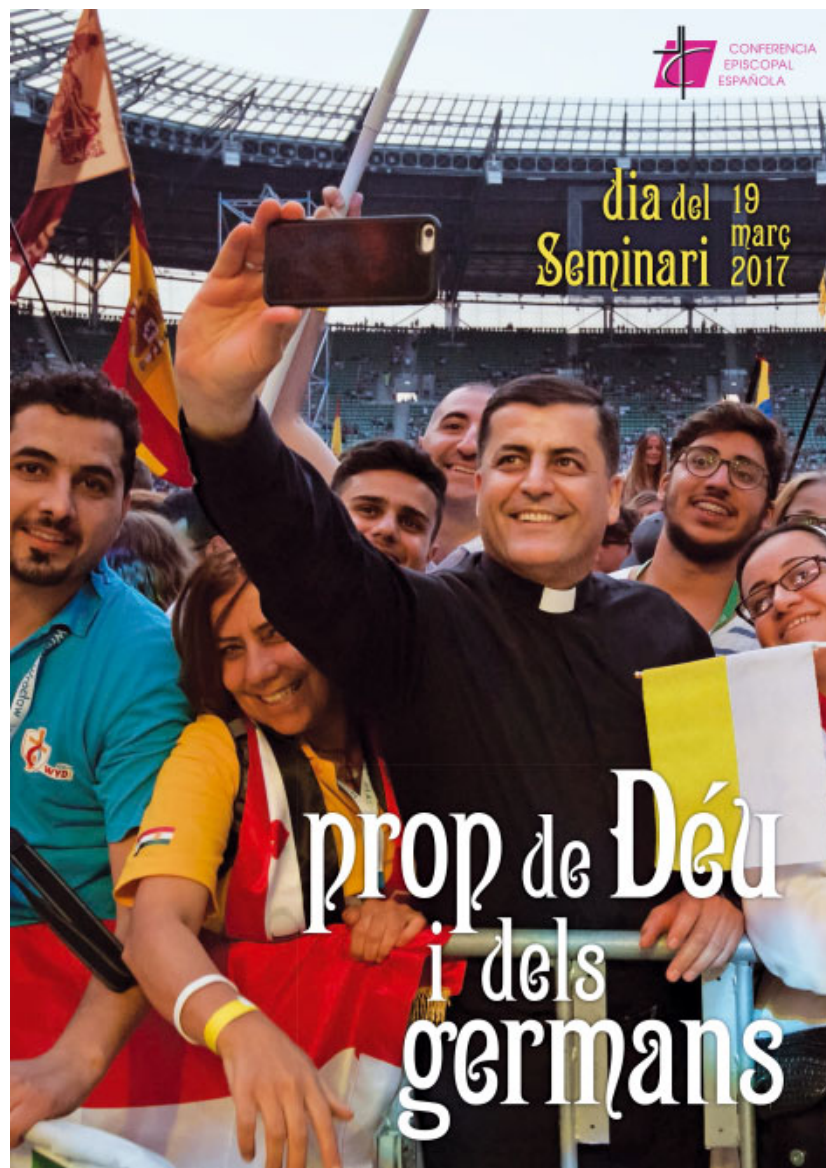
Celebració del Dia del Seminari

En la solemnitat litúrgica de Sant Josep, el 19 de març, les diòcesis del país celebren el Dia del Seminari, que enguany té com a lema «Prop de Déu i dels germans».

Amb aquest lema es vol posar de manifest una de les tasques que el sacerdot exerceix en el seu ministeri. Com tot a la vida del sacerdot, també aquesta tasca, la de ser a prop de Déu i a prop dels homes, li ve donada per la seva identificació amb Crist. És una tasca pròpia del Senyor, ser mitjancer entre Déu i els homes, ser lloc de trobada, ser home plenament de Déu i, al mateix temps, plenament dels homes.

La proximitat a Déu de qui rep el ministeri i la pròpia identitat s'acreeix amb l'oració i els sagraments. La proximitat als germans es realitza en la pròpia tasca pastoral, en l'acompanyament de les persones que se li confien, i en l'oració i celebració dels sagraments amb la comunitat cristiana. Tanmateix, és important notar que aquestes dues característiques del ministeri sacerdotal no es poden donar per separat. La proximitat a Déu, l'encontre amb Ell, la intimitat amb Crist mateix, farà el sacerdot proper als homes i dones amb qui conviu; el farà capaç de ser mitjancer, veritable sacerdot. I, de la mateixa manera, la proximitat als seus germans, els homes i dones d'aquest món, li farà capaç de, en l'oració i intimitat amb el Senyor, presentar la realitat concreta en què viu.

Els Evangelis ens ensenyen que la tasca principal de Jesús és ser a prop dels homes i dones que el segueixen i l'escolten, per tal d'apro-

par-los a Déu. Amb les seves paraules, amb la seva vida, ens vol apropar a Déu, fer present el seu Regne i proclamar la Bona Nova, l'alegria de l'Evangelí; i aquesta mateixa tasca l'encarrega als apòstols, als seus deixebles. Jesús inaugura un nou concepte d'humanitat, de germans. Ell és el vincle entre el cel i la terra. Els sacerdots, pel sagrament rebut, pel ministe-

ri que exerceixen, fan present la seva missió.

Actualment, al Bisbat d'Urgell hi ha cinc seminaristes que segueixen la seva formació al Seminari Major Interdiocesà, a Barcelona, amb la resta dels seminaristes de les diòcesis catalanes que en formen part, a més d'Urgell: Girona, Lleida, Solsona, Tarragona, Tortosa i Vic.

La formació dels nous sacerdots

La Congregació per al Clergat de la Santa Seu va promulgar el desembre passat la nova *Ratio Fundamentalis Institutionis Sacerdotalis* «El do de la vocació presbiteral», on estableix el marc per al procés formatiu dels futurs sacerdots.

El document descriu la formació dels sacerdots com la continuació d'un únic camí discipular que comença amb el baptisme, es perfecciona amb la resta de sagraments de la iniciació cristiana, és reconegut com a centre de vida, en el moment d'ingrés al Seminari, i continua durant tota la vida.

Aquesta formació té un caràcter eminentment comunitari des del seu origen mateix. La vocació al presbiterat, de fet, és un do de Déu a l'Església i al món, és una via per a santificar-se i santificar els altres, que no es recorre de manera individual, sinó tenint sempre com a referència una porció concreta al Poble de Déu. Aquesta vocació és descoberta i acollida en el si d'una comunitat, es forma al Seminari, en el context d'una comunitat educativa que inclou els diversos components del Poble de Déu, perquè el seminarista, mitjançant l'ordenació, arribi a formar part de la «família» del presbiteri, al servei d'una comunitat concreta.

AGENDA

- ▶ **21 de març.** Trobada diocesana de Vida Creixent a Organyà.
- ▶ **22 de març.** «Martí Luter, luteranisme i luterans. Del conflicte a la comunió». Conferència a càrrec del Dr. Daniel Palau, a les 20 h, al casal parroquial de La Seu d'Urgell.
- ▶ **25 de març.** Celebració a La Seu d'Urgell del IV Centenari de l'Orde Escolapi.
- ▶ **25 i 26 de març.** «Trocajove» a Agramunt. Trobada del Moviment de joves cristians monitors de centres d'esplai de Catalunya.
- ▶ **26 de març.** Jornada per la Vida. Missa a favor de la Vida. Basílica de la Sagrada Família, a les 17 h.

LECTURES DE LA MISSA DIÀRIA I SANTORAL

20. □ Dilluns (lit. hores: 3a setm.) [2S 7,4-5a.12-14a.16 / SI 88 / Rm 4,13.16-18.22 / Mt 1,16.18-21.24a (o bé: Lc 2,41-51a)]. Sant Josep, Espòs de la benaurada Verge Maria; sant Ambròs de Siena, religiós dominicà; sant Martí de Dumio, bisbe; santa Fotina, màrtir samaritana; santes Eufèmia i Alexandra, màrtirs.

21. ■ Dimarts [Dn 3,25.34-43 / SI 24 / Mt 18,21-35]. Sant Filèmon o Filemó, màrtir (287) a Egipte; santa Fabiola (†399), matrona romana.

22. ■ Dimecres [Dt 4,1.5-9 / SI 147 / Mt 5,17-19]. Sant Zacaries, papa (grec, 741-752); sant Octavià, màrtir d'origen africà; sant Deogràcies (s. V), bisbe de Cartago; sant Benvingut (Bienvenido, †1282), bisbe.

23. ■ Dijous [Jr 7,23-28 / SI 94 / Lc 11,14-23]. St. Feliu de Llobregat: Sant Josep Oriol (1650-1702), prev. de Barcelona, beneficiat del Pi; sant Toribi de Mogrovejo (†1606), bisbe de Lima.

24. ■ Divendres [Os 14,2-10 / SI 80 / Mt 12,28b-34]. Santa Cate-

rina de Suècia, vg., filla de santa Brígida.

25. □ Dissabte [Is 7,10-14;8,10 / SI 39 / He 10,4-10 / Lc 1,26-38]. Anunciació del Senyor, per l'arcàngel Gabriel a Maria de Natzeret; anomenada també Encarnació, i algunes advocacions: Portal, etc. Sant Ireneu, bisbe; sant Humbert, abat; santa Dula, mr.

26. ■ Diumenge vinent, IV de Quaresma (lit. hores: 4a setm.) [1S 16,1b.6-7.10-13a / SI 22 / Ef 5,8-14 / Jo 9,1-41]. Sant Brauli, bisbe de Saragossa (631-651); santa Màxima, mr.

Diumenge III de Quaresma

COMENTARI

Ara estem en pau amb Déu com a creients que som

El camí exodal pel desert és ple de proves com la de l'aigua: problema físic que evoca un de teològic. *El poble murmurava contra Moisès, l'enviat de Déu: «Per què ens has fet pujar d'Egipte? Vols matar-nos de set?»*

Qüestió de fons: *el Senyor és el Déu que ens pot donar aigua pel desert?*

Els mots hebreus *Massà* i *Meribà*, significant «disputar» i «posar a prova», evoquen la gran qüestió: *El Senyor és amb nosaltres o no?*

El Poble reconeixera el Senyor com el seu Déu Salvador quan experimentarà el seu domini sobre la natura: *donant un cop a la roca, en sortirà aigua.*

Havent mostrat Pau que la justificació-salvació ens ve per la fe, ara a *Rm 5* en treu les conseqüències.

Ara que som justos, no pels nostres mèrits sinó com a creients que som per la fe de recolzats en Jesucrist, estem en pau amb Déu gràcies a Jesucrist: els creients batejats objectivament estem en situació positiva de pau amb Déu.

L'esperança és nota essencial del cristià: *tenim la satisfacció d'esperar la glòria de Déu; i l'esperança no pot defraudar.*

Tres diàlegs de Jesús amb persones diferents mostren els propers diumenges el camí de creixement catequètic.

El diàleg interpel·lant de Jesús porta la samaritana a veure'l primer com un jueu, després com un més gran que Jacob, un capaç de fer signes meravellosos, un profeta, el Messies, l'Enviat del Pare, el Salvador del món.

Molts samaritans van creure en Ell per la paraula de la dona: després creuran ja per ells mateixos. Si l'escoltem de debò, com la samaritana, també a nosaltres Jesús ens farà créixer en la fe.

Mn. José Luis Arín

► Lectura del llibre de l'Èxode (Ex 17,3-7)

En aquells dies, el poble passava tanta set que deia, murmurant contra Moisès: «Per què ens has fet pujar d'Egipte! Vols matar-nos de set amb els nostres fills i el nostre bestiar?» Moisès s'exclamà al Senyor: «Què puc fer per aquest poble? Una mica més i m'apedregaran.» El Senyor li respongué: «Passa al davant del poble i emporta't alguns ancians d'Israel; pren la vara amb què vas tocar el Nil i posa't en camí. Jo estaré allà davant teu dalt la roca, a l'Horeb. Tu dona un cop a la roca i en sortirà aigua, i tot el poble podrà beure.» Moisès ho va fer així davant els ancians d'Israel. I donà a aquell lloc els noms de Massà i de Meribà, perquè els israelites havien discutit i havien posat a prova el Senyor quan deien: «El Senyor, és amb nosaltres o no hi és?»

► Salm responsorial (94)

R. *Tant de bo que avui sentíssim la veu del Senyor: «No enduriu els vostres cors.»*

► Lectura de la carta de sant Pau als cristians de Roma (Rm 5,1-2.5-8)

Germans, ara que ja som justos, com a creients que som, estem en pau amb Déu, gràcies a Jesucrist, el nostre Senyor. És per ell que la fe ens ha donat entrada en aquesta gràcia que posseïm tan en ferm, i és per ell que tenim la satisfacció d'esperar la glòria de Déu. I l'esperança no pot defraudar ningú, després que Déu, donant-nos l'Esperit Sant, ha vessat en els nostres cors el seu amor. Adoneu-vos bé d'això: Quan nosaltres érem encara incapaços de tot, Crist va morir pels qui érem dolents. Qui trobaríem disposat a morir per un home honrat? Potser sí que per un home bo trobaríem qui tingués la valentia de donar la vida. Doncs bé, Déu donà prova de l'amor que ens té quan Crist morí per nosaltres, que érem encara pecadors.

► Lectura de l'evangeli segons sant Joan (Jn 4,5-42) (Versió abreujada)

En aquell temps, Jesús arribà a una població samaritana que s'anomena Sicar, prop dels terrenys que Jacob havia donat al seu fill Josep. Allà hi ha el pou de Jacob. Era cap al migdia quan Jesús, cansat de caminar, s'estava assegut bonament a la vora del pou. Els deixebles havien anat al poble a comprar provisions. Arribà una dona samaritana, que venia a treure aigua. Jesús li diu: «Dóna'm aigua.» Li diu la samaritana: «Com? Vós, un jueu, em demaneu aigua a mi, que sóc una dona samaritana?» Cal saber que els jueus no es fan amb els samaritans. Jesús li respongué: «Si sabessis què vol donar-te Déu i qui és el qui et demana que li donis aigua, ets tu qui li hauries demanat aigua viva, i ell te l'hauria donada.» Ella li diu: «Senyor, aquest pou és fondo i no t'hi res per treure aigua. D'on la traieu, l'aigua viva? Jacob, el nostre pare, ens va donar aquest pou i en bevia tant ell, com els seus fills, com el seu bestiar. Sou més gran vós que no pas ell?» Jesús li respongué: «Els qui beuen aigua d'aquesta tornen a tenir set, però el qui begui de la que jo li donaré, mai més no tindrà set; l'aigua que jo li donaré es convertirà en una font que brollarà sempre dintre d'ell per donar-li vida eterna.» Li diu la dona: «Senyor, doneu-me aigua d'aquesta: que no tingui mai més set ni hagi de tornar mai més aquí a treure aigua del pou. Senyor, veig que sou un profeta. Els nostres pares adoraren Déu en aquesta muntanya, però vosaltres, els jueus, dieu que el lloc on cal adorar-lo és Jerusalem.» Jesús li respongué: «Creu-me, dona; s'acosta l'hora que el lloc on adorareu el Pare no serà ni aquesta muntanya ni Jerusalem. Vosaltres no sabeu qui adoreu; nosaltres sí que ho sabem, perquè la salvació ve dels jueus. Però s'acosta l'hora, més ben dit, és ara mateix, que els bons adoradors adoraran el Pare en esperit i en veritat. Aquests són els adoradors que vol el Pare. Déu és esperit. Per això els qui l'adoren han de fer-ho en esperit i en veritat.» Li diu la dona: «Sé que ha de venir el Messies, és a dir, l'Ungit. Quan ell vingui, ens ho explicarà tot.» Ell li respon: «El Messies sóc jo, que parlo amb tu.» Molts samaritans d'aquell poble van creure en ell. Per això, quan els samaritans anaren a trobar-lo, li pregaven que es quedés amb ells. I s'hi va quedar dos dies. Després de sentir-lo parlar a ell mateix, encara molts més van creure, i deien a la dona: «Ara ja no creiem només pel que tu deies; nosaltres mateixos l'hem sentit, i sabem que aquest és de debò el Salvador del món.»

► Lectura del libro del Éxodo (Ex 17,3-7)

En aquellos días, el pueblo, sediento, murmuró contra Moisés, diciendo: «¿Por qué nos has sacado de Egipto para matarnos de sed a nosotros, a nuestros hijos y a nuestros ganados?». Clamó Moisés al Señor y dijo: «¿Qué puedo hacer con este pueblo? Por poco me apedrean». Respondió el Señor a Moisés: «Pasa al frente del pueblo y toma contigo algunos de los ancianos de Israel; empuña el bastón con el que golpeaste el Nilo y marcha. Yo estaré allí ante ti, junto a la roca de Horeb. Golpea la roca, y saldrá agua para que beba el pueblo». Moisés lo hizo así a la vista de los ancianos de Israel. Y llamó a aquel lugar Masá y Meribá, a causa de la querrela de los hijos de Israel y porque habían tentado al Señor, diciendo: «¿Está el Señor entre nosotros o no?»

► Salmo responsorial (94)

R. *Ojalá escuchéis hoy la voz del Señor: «No endurezcáis vuestro corazón.»*

► Lectura de la carta del apóstol san Pablo a los Romanos (Rom 5,1-2.5-8)

Hermanos: Habiendo sido justificados en virtud de la fe, estamos en paz con Dios, por medio de nuestro Señor Jesucristo, por el cual hemos obtenido además por la fe el acceso a esta gracia, en la cual nos encontramos; y nos gloriamos en la esperanza de la gloria de Dios. Y la esperanza no defrauda, porque el amor de Dios ha sido derramado en nuestros corazones por el Espíritu Santo que se nos ha dado. En efecto, cuando nosotros estábamos aún sin fuerza, en el tiempo señalado, Cristo murió por los impíos; ciertamente, apenas habrá quien muera por un justo; por una persona buena tal vez se atrevería alguien a morir; pues bien: Dios nos demostró su amor en que, siendo nosotros todavía pecadores, Cristo murió por nosotros.

► Lectura del santo evangelio según san Juan (Jn 4,5-42) (Versión abreviada)

En aquel tiempo, llegó Jesús a una ciudad de Samaria llamada Sicar, cerca del campo que dio Jacob a su hijo José; allí estaba el pozo de Jacob.

Jesús, cansado del camino, estaba allí sentado junto al pozo. Era hacia la hora sexta. Llega una mujer de Samaria a sacar agua, y Jesús le dice: «Dame de beber». Sus discípulos se habían ido al pueblo a comprar comida. La samaritana le dice: «¿Cómo tú, siendo judío, me pides de beber a mí, que soy samaritana?» (porque los judíos no se tratan con los samaritanos). Jesús le contestó: «Si conocieras el don de Dios y quién es el que te dice "dame de beber", le pedirías tú, y él te daría agua viva». La mujer le dice: «Señor, si no tienes cubo, y el pozo es hondo, ¿de dónde sacas el agua viva?; ¿eres tú más que nuestro padre Jacob, que nos dio este pozo, y de él bebieron él y sus hijos y sus ganados?». Jesús le contestó: «El que bebe de esta agua vuelve a tener sed; pero el que beba del agua que yo le daré nunca más tendrá sed: el agua que yo le daré se convertirá dentro de él en un surtidor de agua que salta hasta la vida eterna». La mujer le dice: «Señor, dame esa agua: así no tendré más sed, ni tendré que venir aquí a sacarla. Veo que tú eres un profeta. Nuestros padres dieron culto en este monte, y vosotros decís que el sitio donde se debe dar culto está en Jerusalén». Jesús le dice: «Créeme, mujer: se acerca la hora en que ni en este monte ni en Jerusalén adoraréis al Padre. Vosotros adoráis a uno que no conocéis; nosotros adoramos a uno que conocemos, porque la salvación viene de los judíos. Pero se acerca la hora, ya está aquí, en que los verdaderos adoradores adorarán al Padre en espíritu y verdad, porque el Padre desea que lo adoren así. Dios es espíritu, y los que lo adoran deben hacerlo en espíritu y verdad». La mujer le dice: «Sé que va a venir el Mesías, el Cristo; cuando venga, él nos lo dirá todo». Jesús le dice: «Soy yo, el que habla contigo.»

En aquel pueblo muchos creyeron en él. Así, cuando llegaron a verlo los samaritanos, le rogaban que se quedara con ellos. Y se quedó allí dos días. Todavía creyeron muchos más por su predicación, y decían a la mujer: «Ya no creemos por lo que tú dices; nosotros mismos lo hemos oído y sabemos que él es de verdad el Salvador del mundo.»